

skal stemme over dette Punkt, har sine Fortrin. For det Første vil nemlig herefter den paagjældende Requiritent, naar han har modtaget Underretning om, hvilke Mænd der ere udnævnte til Taxationsmænd, kun i det Tilfælde behøve at give Mændene Underretning, naar han har valgt Befordring in natura, hvorimod han ikke behøver at gøre nogen Meddelelse derom, naar han vil finde sig i, at de tage Befordring for hans Regning. Det Andet er, at han efter vort Forslag skal give Mændene directe Underretning, istedetfor at denne efter Udkastet skal gaae gjennem Formanden. Det forekommer os, at det vilde være et Omsvøb, at det, som kun angaaer Meddelelse om, at man vil sende Bogn, skal gaae gjennem Formanden, et Omsvøb, som dog ikke er ganske rigtig her, hvor der kan være en temmelig kort Frist at løbe paa. Jeg troer derfor, at det vilde være bedre at vedtage Udvalgets Forslag under Nr. 24 med det dertil stillede Underændringsforslag.

Justitsministeren: Maa jeg blot med Hensyn til den sidste Bemærkning fremhæve, at det forekommer mig, at være et mindre Omsvøb, at Formanden bliver den, der faaer Underretning om, hvorvidt Requiritenten vil give Befordring in natura eller ikke. Det er det Simpleste og Letteste, at Requiritenten, samtidig med at han bestiller Forretningen, tilkjendegiver Formanden sin Villie i saa Henseende, hvorimod det vilde blive langt vidtløftigere, hvis han først skal bestille Forretningen og derefter, naar han har faaet at vide, hvilke Mænd der ere blevne udnævnte, underrette disse om, hvorvidt han vil give Befordringen in natura. Jeg tillader mig at troe, at det vil være det Simpleste at vedtage Udkastets Bestemmelse i saa Henseende og at stemme baade mod det gjenoptagne Underændringsforslag og mod Udvalgets Underændringsforslag Nr. 24.

Ordføreren: Jeg skal ikke forlænge Discussionen om dette ubetydelige Punkt, men blot bemærke, at der ikke efter Udkastets Bestemmelse er Tale om en saadan Meddelelse i det Dieblif, da Forretningen bestilles; Lovudkastet forudsætter, at Requiritenten 24 Timer

for Forretningens Foretagelse skal gjøre Formanden denne Meddelelse, altsaa sandsynligvis først, efterat han har faaet at vide, hvilke Mænd der ere blevne udnævnte til Taxationsmænd; det er idetmindste meget naturligt, om han efter den Bestemmelse, som indeholdes i Udkastet, vil opsætte at tage Beslutning derom indtil den Tid. Dette er imidlertid, som sagt, en saadan Ubetydelighed, at jeg ikke skal opholde mig videre derved.

Tobiesen: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at jeg er fuldkommen enig med den høitærede Justitsminister i, at den Naade, han sidst nævnte, netop er den, der giver det mindste Omsvøb, den nemlig at Vedkommende strax ved Forretningens Bestilling erklærer for Formanden, om han vil levere Befordringen in natura eller give Penge; men efter Lovudkastet skal han, eller kan han i alt Fald komme til at gaae to Gange til Formanden, den ene Gang for at requirere Forretningen og den anden Gang for at meddele Erklæring, om han vil give Befordring in natura eller give Penge istedetfor. Jeg skal derfor anbefale at vedtage Forslaget Nr. 5 af det ærede 3die Medlem for 8de Kred. (Brinck-Seidelin), saaledes at det her, i Overensstemmelse med hvad der ellers gjælder ved alle mulige andre Bestillinger, strax skal erklæres for Formanden, hvorvidt Befordringen vil blive leveret paa den ene eller den anden Naade, hvilket ogsaa bedst stemmer med Bestemmelsen i § 8 om, at Betalingen skal erlægges samtidig med Begjæringen; thi da kan man enten betale Forretningen alene og erklære, at der vil blive afgivet Befordring in natura, eller ogsaa give Betaling for Forretningen og den dermed forbundne Befordring.

S. Pedersen: Jeg vil blot dertil bemærke, at Requiritenten ikke kan vide, hvilket Beløb Betalingen for Befordringen vil andrage, førend han faaer at vide, hvor de Taxationsmænd ere opsatte, som skulle deeltage i Forretningen; først da kan han vide, hvad Befordringsgodtgjørelsen vil beløbe sig til, og han kan altsaa ikke forud indsende Beløbet, medmindre han vil indsende et Forskud af